

СИНИ ЧАСОВЕ

ЯПОНСКИ ПЪСНИ.
ПРЪВЕДЕ НИКОЛА
ДЖЕРОВЪ. ВТОРО
ИЗДАНИЕ. СОФИЯ,
1924. КООПЕРАТИВ-
НА ПЕЧАТНИЦА
„ФРАНКЛИНЪ“

ПРОВЕРКА
2009 - 2019

ПРОВЕРКА
1971 г.

TV 533

БНЛ Б 3684/
75

БЪЛЪЖКА КЪМЪ ПЪРВОТО ИЗДАНИЕ.

Развоятъ на японската лирика — една отъ най-нѣжнитъ рожби на азиатския гений — много напомня развоя на лириката въ Елада. Самобитна като старогръцката — и нейниятъ изворъ се губи въ мистичния здрачъ на една божествена легенда, която съ импресионистичната си краткостъ загатва вече вътрѣшния и външенъ ликъ на тая поези.

Наистина вѣкътъ на влюбеното сърце на една богиня при вида на единъ младъ богъ: „О, какъвъ прѣкрасенъ юноша! Каква радостъ е да го срѣщнешъ!“ и отекналиятъ се послѣвъзкликъ на тоя младъ богъ къмъ богинята: „О, каква прѣкрасна дѣвойка! Каква радостъ е да я срѣщнешъ!“ трѣба да се смѣтатъ като праформа на една *танка* — двѣхилядогодишната *танка*, която затваря въ магическия кръгъ на 31 срички въ 5 стиха неувѣхващата красота на излъхнато нѣкога настроение, само леко настроение и. и загатната дълбока тѣжа, дори скрито отчаяние или пъкъ бликнала радостъ отъ живота. Но японецътъ, — който познава мѣрката на истината, обича мига на чувствата и знае изкуството да не доизказва, — създава и по-късната, ала сѣ тъй антична *кай-кай* — нѣщо подобно на една неримувана терцина съ 17 срички — по-къса и отъ една старогръцка епиграма и малко по-дълга по време отъ нѣколко удара на сърцето. Бърза, мигновена, свѣткавична — тя е често само единъ вѣкъ на бликнала радостъ или отчаяние. *Назанта* — та и *ха-ута* — та — не по-дълги отъ единъ сонетъ, но пакъ за-